bloc◆notes

Traian Ionescu

In falanga jucătorilor oboreni un loc bine distinct îl ocupă Traian Ionescu.

Acest jucător este produs autentic al pepinierei oborene.

A început să joace football acum zece ani. Avea pe atunci 14 ani. A debutat ca inter dreapta la juniori, pentru ca finalmente să promoveze în prima echipă. Intre timp și-a schimbat specialitatea... A devenit extremă.

El a știut să îmbine minunat cerințele sportului cu acelea ale vieței de toate zilele. Și-a încheiat cu succes studiile universitare. Posedă licență în drept.

Dacă ar fi să ne ghidăm după chiar footbalistică, va trebui să con un fotă Traian Ionescu va ajunge

— Ca bun avocat.

mos ce-ai [illegible]cat?

— *Nu înțeleg stă întrebare. [illegible] cum a-ți pas aceafootballist — [illegible] începând dela juni[illegible] am marcat peste 100 de goa[illegible] Dintre ele, unele erau frumoase la maximum, cum ați spune voastră gazetarii. Totuși niciunul din aceste goaluri nu mi s'a întipărit în suflet, cu eticheta „goalul meu".*

Am un goal marcat la care mă gândesc totdeauna cu drag.

— In ce condiții l-ai marcat?

— *Unirea Tricolor, acum trei ani, cu prilejul turneului pascal, s'a întâlnitc u Beogradsky matchul a fost extrem de disputat și s'a încheiat cu victoria lui Beogradsky, la scorul de 4—3. In acest match, am marcat cel mai frumos goal al meu.*

Situația era la un moment dat egală. Fiecare tabără marcase câte 2 goaluri.

In această conjunctură, Unirea Tricolor înșiruește atacuri dinamice. La unul din ele, Seiffert îmi centrează puternic. Mingea se găsea la jumătate înălțime. Eu mă reped asupra mingei și o lovesc cu toată setea. Șuerând balonul se duce în spre poartă. Glazer încearcă să-l blocheze la piept. Trudă zadarnică. Mingea intră în plasă. Arbitrul fluieră goal. Publicul nu s'a trezit decât atunci când mingea a fost repusă la centru.

ȘT. GH.

UN CRACIUN LA PEȘTERA IALOMIȚEI

de Ion Săvescu

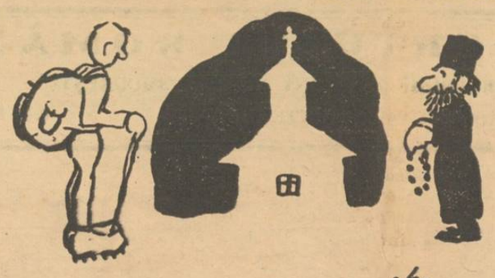

Un Crăciun în București este un lucru banal.

Cel care a gustat din plăcerile unui drum de țară sau de munte în astfel de ocazii sărbătorești nu mai poate gusta din plăcerile unui Crăciun la București.

Terminasem școala militară și în vacanța Crăciunului intenționam să sui la munte ca să petrec cele trei zile la Peștera Ialomiței.

In ajunul Crăciunului cu rucksacul în spate și biciuit în față de un vânt aspru, mă îndreptam către unul din trenurile ce trebuia să mă lase la o stație de la poalele Bucegilor.

Vorbisem cu un prieten — azi mare (!) «cățărător de stânci» — să ne întâlnim în Bușteni și de acolo să urcăm prin valea Jepilor la Peștera.

După 4 ore de moțăială în căldura dulceagă din vagonul trenului, în puca nopții, trenul ne abandonează ; peron pe o vreme în care nici.. pisoiul să nu-l dai afară din casă!

Drum pustiu în noaptea aceasta sfântă.

Suim cu nădejde pe drumul de căruțe spre funicular.

...URCAM VOINICEȘTE...

Suntem echipați de iarnă și de... Crăciun! Rachete, fulare și mănuși de lână pentru sezonul hivernal iar în rucksac sarmale (impachetate frumos) și cârnați cu iz de usturoi pentru cina din ziua Crăciunului.

Urcăm voinicește pe bancurile de ghiață care întotdeauna se formează pe această vale a Jepilor.

Bocancul prinde bine în aceste sloiuri cristaline numai dacă e prevăzut cu colți de oțel puternici.

Aproape de «drumul Dracului» traversăm pentru a 8-a oară una din cele mai înalte pante din acest drum.

O mișcare greșită a mea îmi face să-mi pierd echilibru și o pornesc vre'o 60 metri în viteză pe spate, alunecând pe unul din aceste blocuri de ghiață.

Cu mare greutate și numai ajutat de baston reușesc să pun o oarecare frână, călătoriei mele inopinate.

Sacul din spinare, însă a vrut probabil să mai călătorească ceva mai mult și desprinzându-se cam brutal de mine, a plecat mai departe până s'a rostogolit într'un fund de prăpastie la vre'o 400 m. de locul unde mă aflam!

In șistoaca formată între cei doi pereți de granit ce străjuia blocul pe care alunecasem până atunci și în a ceia grandioasă tăcere a muntelui nu auzeam decât bocetele rucksacului care făcând salturi de acrobat se ducea val-vârtej în jos cu pași de gigant.

Și.., odată cu el sarmalele și cârnații noștri de Crăciun.

— Adio Crăciun așa cum obișnuiam să te serbez!

Acum de ziua nașterii Mântuitorului voi mânca castraveți acri și mămăliga dela popi.

LA PEȘTERA IALOMIȚEI

Nu mai povestesc cum am ajuns la Peștera Ialomiței.

După o muncă voinicească de 12 ore prin nămeții de zăpadă și biciuiți de vântul de altitudine am ajuns la Skitul vechi din Peștera Ialomiței.

Acolo mă adăpostesc călugării dela skit, care mă cunosc foarte bine.

In chilia de sub clopotniță, îmi aranjează sfinții părinți camera de dormit pentru tot timpul ședерii mele la Peștera.

Bănuiesc eu că vor să mă facă mai.. sfânt deoarece după obiceiul călugăresc din ceas în ceas în tot cursul nopții «bat toaca» iar din 2 în 2 ore trag clopotul din turla chiliei unde eu se zice că... dorm!

In escursia aceasta care începuse cu ghinion pentru mine și pentru sarmalele tradiționale, la peșteră am fost primit de părintele Antonie

Nu cred că mulți dintre Dv. cunoașteți pe acest călugăr. Vorbește pe nas, are un defect la cornetele nasale și are obiceiul că este foarte sincer în tot ce-ți spune și ți le spune, cam așa... de a dreptul!

— Ce mai faci părinte!

— Bine taică, dar unde-ți'n trăistanul?

După ce-i explic eu totul, părintele Antonie, mă înbunează!

— Lasă taică, te-om pofti mâine de Crăciun la pește sărat și la sarmale de orez!

Am uitat să vă spun că schitnicii dela Peștera Ialomiței nu mănâncă niciodată carne. Mâncarea lor de predilecție la zilele de praznic este peștele și cum la această înălțime și distanță, peștele nu poate fi transportat proaspăt, atunci el este adus aci, conservat, adică presat și sărat!

Eu și prietenul meu nu eram deloc bucuroși cu perspectiva unei cine de Crăciun cu pește sărat și sarmale de post.

BLAGOSLOVEȘTE PARINTE!

După ce ne-am spălat fața și ne-am mai liberat de cătărămile și bocancii grei și după ce focul s'a încins destul de bine în soba chiliei, ne-am trântit pe patul de fân ca să ne mai odihnim oasele.

Câteva bocănituri în ușe ne vestește că vom primi vizită.

— Blagoslovește părinte!

— Domnul cu voi! spune părintele Antonie și ia loc pe lavița din chilie.

— Dar știi că ne vizitează pe aci Tomescu?

Nouă nu ne face nimic, că știe că, nu avem bani, dar acum 2 zile a trecut pela schitul nou și găsind acolo pe inspectorul Vasilescu dela Direcția poștelor, a vrut să-l jefuiască; dar nici d. Vasilescu nu s'a lăsat și a scos pistolul pe fereastră și a tras, a tras... până a fugit Tomescu!

— Părinte, dar pe aci n'a fost?: întrebăm noi cam grijulii, de soarta noastră cam neclară în perspectiva întâlnirii cu banditul care pe vremuri înspăimântase ținutul Ialomiței cu năzdrăvăniile lui?

— Nu taică, și chiar dacă ar veni ce v'ar lua, că acum nici nu mai are în ce să caute că.. traistanul zace într'un fund de coclau... mă îmbunează călugărul și după ce a făcut fapta asta bună de a ne încunoștința de prezența lui Tomescu, a plecat spre treburile lui, poftindu-ne somn bun!

Cu ochii în tavan, la luminița plăpândă a unei lumânări, tăceam și ne gândeam la Tomescu și la isprăvile lui...

Ce ar fi de ne ar vizita și o frică neînțeleasă ne cuprinde!

Colegul meu cu spirit de inginer inventator (azi nu-i decât avocat la o instituție importantă bancară) s'a gândit la o stratagemă.

A adus de afară un bolovan de vre'o 15 kg. și pe un sistem de pârghii făcut din cele două bastoane a proptit bolovanul deasupra ușei de intrare: apoi cu o sfoară legată de clanță, la prima mișcare a ușei cele 15 kg. de piatra se prăvălea în capul celui care ar fi îndrăznit să intre nepoftit în chilie!

Apoi satisfăcuți de planul diabolic pe care l-am conceput ne gândeam ce ar păți Tomescu dacă ar veni peste noi și'n copilăria noastră am fi dorit acest lucru, numai așa... ca să avem un spectacol rar.

CELE 3 CEASURI RELE DE MARȚI

Frânți de oboseală am adormit într'un somn greoiu și surescitat.

Visam o noapte plăcută de Crăciun cu un brad scânteetor cu muzică plăcută de cor nemțesc.., o tanenbaum.. când vai, o explozie la o artifice din pom face un zgomot asurzitor.

Săr drept în picioare, lac de nădușeală...

Când colo, îl văd pe camaradul meu, alb la față și inspectând cu lampa electrică regiunea ușei...

Ce se întâmplase: prietenul uitase că ușa este.. «pe acolo nu se trece» și vrând să o deschidă în timpul nopții, bolovanul s'a rostogolit cu un sunet asurzitor...

El, inginerul inventiv, a scăpat ca prin minune, nici. măcar cu un cucui în cap.

Iar frumosul meu vis cu un... tanenbaum, n'a mai revenit după explozia artificiei..

Așa am petrecut noi Crăciunul în anul acela: cu sarmale de post și cosac sărat prăjit în untdelemn de floarea soarelui; cu frica lui Tomescu și cu invențiile prietenului meu de escursii.

Dar nu toate Crăciunurile au fost ca acel din anul cu pricina.

Mi se pare, căzuse într'o Marți și se știe că Marțea sunt 3 ceasuri rele...

HUMOR

URARI DE ANUL NOU

Nici o zi n'ai împlinit,
„Treizeci și-opt" și-ai și venit
Să vezi actul de prezență
Tocmai bine, la scadență.

*

Frații tăi ce decedară,
N'au fost niște pierde-vară.
Vremurile de-altădată...
Azi concepția-i demodată,
Sport pentru mușchiulatură?
Fugi d'aici că toți te 'njură,
Astăzi toată lumea joacă
Dar și clubul ce-l mai toacă!
Unde-i vremea dinainte
Când la match pierdeai și-un dinte
Îți frângeai și maxilarul
Fără să-ți sară mustarul,
Rămâneai chiar fără oase,
Doar să scoți... matchuri frumoase.
Ca pe vremuri te mai vreau
Cu-Onorică Nicolau,
Cu Traian Paraschivescu
Și cu Mity Niculescu,
Când juca football Costel,
Sparta o ducea Titel,
Când după un match finală,
Deși tot era scofală,
Nu visai la premii, vere,
Recompense și avere,
Ci trăgeai un țap de bere.

*

Uite-țis pun acum în șoapte,
Pentru anul care vine,
(Știi că te-am crezut pe tine!)
Ia te rog și să faci bine
Să ne-aduci, fără chitanțe,
Șaptezeci de performanțe
Să pot face pe fudulu
Până și în Honolulu.
Adu-ne'n primul trimestru,
Aerian sau chiar terestru
Cinci boxeuri, dar matahale,
Pentru titlurile mondiale.
Adu-ne avioane nene
Pentru raiduri aeriene.
Dă-i lui F. R. Box un gong
Asistență la ping pong,
Un balot de crêpe de chine
Pentru volley feminin
Și un coș fenomenal
Celor dela basket-ball.
Adu neică pe terenuri
Patruzeci și opt de trenuri
Cu-asistență de paradă
Și sticle de limonadă.
Adu pe nerăsuflate,
Pentru matchuri disputate,
Cantități mai mare de vată
Garduri de sârmă ghimpată
Și o targă tapisată.
Iar lui Chiriceanu, vere,
Ca să-i faci și lui plăcere
Dă-i pe „Wunderteam" să joace
Cu juniorii lui și pace...

*

Domnului Maior Brezeanu
Să se bucure tot anu,
Dă-i litigii cât mai multe
Ca să aibă ce să-asculte,
Lui Urzică, frățioare,
Dă-i bilete de favoare,
Că e amator de artă
Și... să aibă ce să 'mpartă
Lui Costel, că nu-i perfid,
Adu-i strugurii... lichid
Ca să bea cât mai... solid.
Galeriei, că-i e drag,
Megafoane 'n esofag,
Locuri gratuite toate,
Bune și numerotate
Și ciomege automate.

*

Să aduci pertinamente,
Lui Denis, regulamente
Iar lui Iancu Ceaureanu
Dă-i să aibe pe tot anu
Matchuri multe de-arbitrat
Că-i stilat și manierat.
Să dai matchuri, fără frică
Și lui Iliescu Tică...
Mai dă matchuri de tot felu
Multe, lui Petrescu Mielu.
Tu hipiștilor de soi
Să le dai ce-ți spunem noi,
Nu le da deloc programe,
Monte, date, kilograme,
Pronosticuri raționale...
Dă-le doar atât: parale.
Dă sportivilor ce-oi vrea,
Numai să le dai ceva!

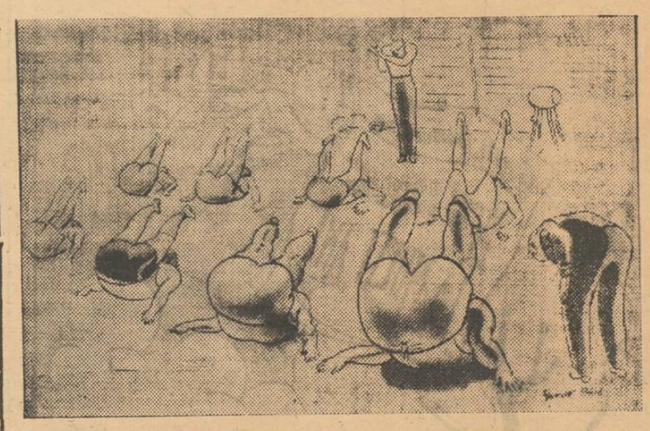

LA CLUBUL DIRECTORILOR DE BANCA DIN NEW-YORK: — «D-le director, sunteți chemat la telefon!...

CLIENTA : — «Aș dori o pereche de chiloți de football.
VANZATORUL : Cu plăcere doamnă, dar raionul nostru de articole femenie este la etajul II

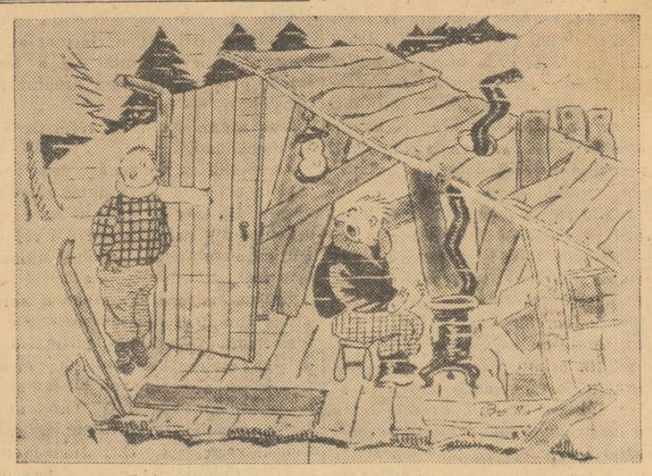

— Hei, închide ușa, nu vezi că intră frigul ?...

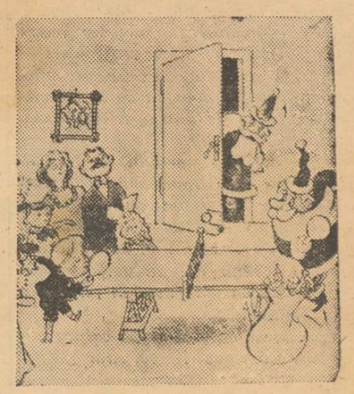

Moș Crăciunul modern, aterizat în 1937 pe pământ, face sport cumezinul familiei...

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XXII

31 August 1913.

Zi predestinată. Intreaga țară a îmbrăcat zăbranic negru, deplângând sincer, moartea unui dintre cei mai valoroși fii ai săi.

Acela care adusese aviației românești primul nimb de glorie și-a frânt aripile prăbușindu-se din înaltul cerului, pe când încerca îndrăsneața tentativă a desființării granițelor dintre frați.

O zi sortită unui eveniment ce urma să rămână scris cu litere de aur în cartea neamului, s'a soldat cu îndoliarea întregei suflări românești.

A murit Aurel Vlaicu, aviatorul către care se îndreptau toate speranțele țării, omul căruia nimeni și nimic nu-i putea sta în potrivă.

Și săvârșirea lui din viață a constituit, pentru întreaga țară, cea mai mare lovitură. Eroul nostru național a împărtășit soarta acelora cari înțeleg să se sacrifice pe altarul patriei.

Din nefericire, trecerea lui în lumea drepților a fost prematură. Destinul nu i-a hărăzit, cel puțin, satisfacția de a-și vedea visul împlinit: unirea tuturor românilor sub un singur sceptru.

Războiul balcanic, la care Aurel Vlaicu a luat parte în calitate de prim sburător al țării, luase sfârșit și pacea dela București adusese României cele două județe ale Cadrilaterului.

Reîntors, acoperit de glorie, de pe câmpiile Bulgariei, neobositul inventator a rămas impasibil în fața ofertelor din străinătate, respingând chiar și propunerea de a vinde planurile avionului său în Anglia, pentru suma de 5.000 000 lei.

— Vreau să-l dau țării, spunea Vlaicu, cu amărăciunea aceluia care nu este îndeajuns de apreciat. Este un aparat excepțional a cărui valoare se va cunoaște abia după ce modelul la care lucrez, va trece primele probe.

Intr'adevăr, Vlaicu dăduse țării două tipuri de avioane și lucra la al treilea. Celula era complet gata și pasărea de pânză își aștepta numai motorul.

Inventatorul își punea toată nădejdea în acest nou model și se gândea foarte serios să-l valorifice în competițiunile internaționale programate pentru anul următor.

Soarta neobișnuit de vitregă cu el nu l-a lăsat să-și vadă îndeplinit nici acest vis și, persecutându-l și după moarte, a împiedicat continuarea operei lui.

Ziua săvârșirei din viață a primului erou al aripilor românești era îmbietoare. Dimineața fusese răcoroasă, dar seninã. Atmosfera calmă îți insufla un dor de ducă.

Nu știam nimic în legătură cu proectul lui Vlaicu. Primul aviato rroman nu făcuse vâlvă în jurul intenției de a trece Carpații.

Modest și om al faptelor, Vlaicu dorea ca performanța sa să nu fie adusă la cunoștința publicului decât după ce ea ar fi fost dusă la bun sfârșit.

Plecasem cu motocicleta spre Ploești. Nu-mi fixasem nici o țintă dar nu bănuiam că blândețea zilei îmi va îndemna motorul până la Câmpina. Totuși aproape de prânz, salutam în orașul dela poalele Carpaților pe cei câțiva prieteni ai familiei mele.

Am fost dojenit pe drept cuvânt. Impinsesem prea departe îndrăsneala mea, întrucât un defect cât de mic — motocicleta era departe de a reprezenta perfecțiunea de astăzi — mă putea obliga să dorm în câmp. Desigur că acest lucru nu-mi surâdea și, curând, porni spre București.

Soseaua nu era netedă ca astăzi. Hârtoapele mă sileau să merg prudent și cu motorul redus.

Nu parcursesem nici 20 km. și când mă găseam în dreptul comunei Băicoi, un motor de avion mă întâmpină.

Am oprit aproape instinctiv, ridicând ochii spre cer.

Vlaicu urmărea unduirile șoselei dela o înălțime de 800—1.000 metri. Sbura spre Carpați.

După ce a trecut pe deasupra mea, a mai parcurs câțiva kilometri și apoi pasărea sa se angajă în rotocoalele cu care entuziasmase o lume întreagă. Nu îmi dădeam seama ce rost aveau acele virajuri a căror rază se mărea văzând cu ochii.

Experiența căpătată în urmă m'a făcut să înțeleg că Vlaicu executa în ziua de 31 August 1913, acele rotocoale imense, spre a câștiga înălțimea necesară doborîrei graniței dintre vechiul regat și Ardeal.

Aș fi rămas pe loc spre a-l studia timp cât mai îndelungat. Cronos era însă nemilos cu mine și gonea minutele mai rapid ca de obicei.

Am încălecat și am repornit spre București, dornic să aflu cât mai curând, cărei întâmplări se datora întâlnirea mea cu Vlaicu.

Deși mergeam destul de repede și motocicleta mea executa prin hopurile șoselei autentice berbecești, am descălecat în fața casei, abia spre ora 7 seara.

Eram așteptat. Escapada mea îngrijorase pe ai mei și cred că o joardă specială mi se pregătise.

Tata se pregătea să mă înșface și îngrozit am pronunțat un singur cuvân : Vlaicu.

— A murit, răspunse automat tatăl meu.

— Nu, nu se poate, l-am văzut doar sburând dincolo de Ploești. Se rotea ca un vultur stăpân pe înălțimile cerului.

In loc de răspuns, o lacrimă se prelinse pe obrazul celui care îmi dăduse viață.

Cuvintele mele veniseră să întărească vestea care se răspândise ca fulgerul în Capitală.

Aurel Vlaicu se prăbușise, câteva minute după ce eu repornisem spre București, pe o câmpie a comunei Bănești, la numai 6 km. de Câmpina.

De sub sfărâmăturile avionului său, Vlaicu a fost scos fără viață și, încă în aceiași seară, regretatul Maquani care urmărise sborul cu mașina, revenea în București, spre a înlătura orice dubiu asupra accidentului.

Aurel Vlaicu a murit în ziua când își propusese să treacă munții Carpați, la bordul avionului pe care îl construise cu atâtea sacrificii și restricțiuni.

A doua zi, corpul neînsuflețit a fost depus în biserica Sf. Gheorghe și la catafalcul lui au plâns tineri și bătrâni, săraci și bogați, iar trei zile mai târziu, cu funerarii naționale a fost condus la locul de veșnică odihnă în cimitirul militar Belu, unde o piatră funerară reaminteșe pe acela care a fost fala aripilor românești.

Elev al lui Vlaicu și singurul sburător care știa să-i piloteze avionul, locot. Negel urma să continue opera începută de marele inventator dar, 14 zile mai târziu și-a găsit și el moartea într'un accident de avion întâmplat pe terenul școalei militare de cavalerie din Târgoviște.

Elevul și-a urmat profesorul dincolo de viața pământească.

JENNY DUMITRESCU

De vorbă cu... Anul Nou

(Continuare din pag. I.a)

cru, numai și numai ca să aveți scoruri mari. Toate matchurile se vor termina cu 115—112, 264—176, etc. După cum vezi, vi-am adus un belșug de goaluri.

— *Alte proecte?*

— *Cred că chestia cu goalurile e cel mai frumos cadou pe care vi-l puteam aduce. Celelalte, mai mici, e drept, nu ți le spun acum. Mai sunt doar 365 de zile, în cari am tot timpul să vă dau din ce-am adus.*